

No. 3. }

Marts 1886.

{ 12te Aargang.

Bøds-Salme.

(Af Landstad).

Mel. O du store Seierherre.

Gud, naar du til Regnskab kalder
 Mig, for hvad jeg her har gjort,
 Findes, at, i hver en Alder
 Livets Tilsvær tungt og stort;
 Skyld og Gjæld og Synd og Brøde,
 Mange, mange tusind Pund, —
 At, hvortledes tør jeg møde
 Frem for dig i Regnskabs Stund,?

For din Naadethrone falder
 Jeg med ydmyg Anger ved,
 Beder, raaber og paakalder:
 "Herre, hav Laalmodighed!
 Jesu, kom med dine Summer
 Og betal min Gjæld for mig!
 Frels min Sjæl fra evig Kummer,
 Ved mig ind i Himmerig!"

Max og Robert,

eller

Uretfærdigt Gods har i en Belsiguelse.

"O, hvor vakker! Og det kan du hver Dag høre paa?" Forbausset betragtede Robert sin ældre Kammerat, som om han neppe kunde fatte en sliq Lykke.

De to Gutter stod i et Gaardsrum ved Siden af en liden Bogn, der var forspændt med en stor Hund; det lille Kloretoi indeholdt en Mængde Bure, hvori de mest forskelligeartede Fugle flaksede omkring. Netop nu havde en Dompap sloitet sin Bisestump.

Max saa smilende ind i det magre Ansigt, som lyst af Glæde. "Ja vel," svarede han, "jeg kan høre paa det hver Dag, og det er ikke den eneste Vise som Hansemand sloiter; han kan to Stykker."

Robert havde i kort Tid sammen med sin Moder beboet et Bærese i den lille Bagbygning, foran hvitken de stod; først idag havde han imidlertid sluttet Venskab med Max. Hans Moder laa syg, og de første Dage havde han slet ikke forladt hende; han og hun havde altid spadseret sammen, og derfor havde han ikke havt nogen Lyst til ene at vove sig ud i den fremmede Verden. Men for ikke længe siden havde den Syge opmuntret ham til at gaa ud i den skønne, milde Foraarsluft og paalagt ham, at han ikke strax maatte vende om igjen. Da traf han Max i det trange Gaardsrum, som indesluttedes af Forbygningen deres usle Bolig og tilhøre og vensire af to Mure, — han lagde netop Sæletpjet paa Hunden, og de to Gutter gjorde strax Bekjendtskab.

Roberts nye Ven havde fortalt ham, at han var Bisergut hos den Mand, som havde den lille Butik i Forbygningen, og at han dagstot fjorte Fugle om i Vden for at sælge dem for sin Herre. Robert, som var spært glad i alleslags Dyr, havde strax bemærket den smukke Dompap, og Max havde formaaet Fuglen til at synge en af sine Bisestumper: "Snart er jeg tredive Aar gammel." Det glædede ham, at den lille, syvaarige Gut beundrede hans Yndling saa meget; alle hans Pleiebørn vare ham

dyrebare; men Dompapen laa ham især paa Hjerte.

"Du kan ikke tænke dig, hvor tam den er," fortsatte Max; "den er slet ikke bange for mig! Se bare!" Af en liden Skaal tog han nogle Frosorn og lagde dem paa sin Undertæbe; derpaa strakte han sin Mund ganske nær til Burets Metaltraade; Dompapen sloi saa til og henede Foderet og vendte stadig igjen tilbage for at tage et andet Frosorn, indtil den havde fortæret dem alle.

Robert saa paa med spændt Opmærksomhed. Han var usedvantlig liden for sin Alder, og saa overhovedet ikke meget godt ud. Hans Næse var den mest i Vline faldende Del af hans magre Ansigt og saa stor, at han ofte blev ærtet derfor, — der, hvor han forhen boede, havde Gutterne i Naboskabet bare kaldt ham "Smaasnæse".

"Se nu, hvor rar og snurvig den er!" fortsatte Max, og idet han talte, vuggede han — mens han stod nær Buret, — Hovedet frem og tilbage. Dompapen fulgte noie hans Bevægelser, slog med Haken og kvidrede muntert, og derpaa gav den sin anden Bisestump tilbedste: "Fryd dig ved Livet!"

"Skat du ogsaa sælge denne lille Fugl?" spurgte Robert.

Max's Ansigt blev pludselig meget alvorligt: "Ja," sagde han nølende, "det har jeg allerede i lang Tid været bange for; mit Hjerte banker, naar Nogen spørger efter Prisen! Til al Lykke har denne hidtil været for hoi for Alle..."

"Hvormeget skal den da koste?"

"Femten Kroner forlanger min Husbond for den."

"Femten Kroner!" Robert spilede Dinene vidt op; Summen oversteg aldeles hans Begreber.

"Ja, hvad tænker du paa; det koster megen Møie at lære en saadan Fugl at sloite; derfor have de fleste ikke Taalmodighed dertil."

"Og det gjør din Herre selv?"

"Ja vel, han er mærkørdig slikt! Hans Butik skulde du engang se; den, som ei er vant dertil, gaar næsten fra Sands og

Samling, saaledes surrer og sloiter, kvivder og striger det derinde. Maaſte kan jeg ſiden tage dig ned ind, naar han kalder paa mig. Jeg maa ikke gaa, førend han har givet mig de Grinder, ſom jeg ſkal beſørge for ham." Max havde taget et Stykke Træ i Haanden og ſkar deri med en itubrukken Kniv.

"Bliver det ikke for tungt for din Hund," ſpurgte Robert, "at trække denne Vogn om hele Dagen?"

"Det ſkulde blive for tungt for Sultan!" lo Max. "Hvad ſiger du dertil Gammelmen?" og idet han uvrmede ſig det ſtore Dyr, lagde Guttten ſin Haand paa det luvvede Hoved.

Hunden ſom laa moglelig henſtrakt, ſtod nu op og ſtrøg ſin Snude forvrolig mod den Spørgende.

"Man ſkulde næſten tro, den forſtod dig," ſagde Robert.

"Forſtaar mig? Naturligviſ gjør den det!" raabte Max næſten ſtodt; "den er flørere end mangt et Menneſte!" og hjærtlig ſtrøg han over den lange, hvide, her og der ſort flekkede Pels, medens Dyret beſoarede Hjærttegnene paa ſin Bis. "Hvor klog den er, ſaa jeg, da den for nogen Tid ſiden var ſyg, — den ſtaffars Fyr; jeg tænkte, dens ſidſte Time var kommen; thi min Herre vilde lade den dræbe. Da bad jeg ham at tillade mig at pleie Dyret endnu en Tid. I Nærheden af os boede en gammel Kone, ſom man ſædoantlig kalder Mor Kirſten; hun er vidunderlig klog, ved Raad for alle Ting og er en halv Doktor; til hende gik jeg, og hun raadede mig til at bruge en Mikſtur og noget Mel, ſom hun havde. Jeg gav hende derfor mine Penge, ſom jeg med megen Noie havde ſparet ſammen i en Hensigt fra den Tid, da jeg forlod Waiſenhuſet. Mikſturen ſkulde jeg give Sultan ind, af Melet ſkulde jeg tage Omſlag for den. Det aiorde ieg fra Aften til Morgen; thi om Dagen maatte jeg ſelv trække Vognen; jeg havde tilbudt min Huſsbond det, fordi han ellers ikke ſaa længe vilde have ſkjæntet Sultan Livet. Jeg kunde naturligviſ ikke gaa ſaa langt ſom Hunden, jeg holdt mig

mere i Nærheden. Naar jeg drog bort, ſatte jeg Vand eller Reget at ſpiſe hen til det ſtaffels Dyr i mit Tagkammer, hvor jeg havde bragt den hen; men i Begyndelſen var den ſaa ſyg, at den, naar jeg vendte tilbage, fremdeles laa paa det ſamme Sted, hvor jeg havde forladt den, — Maden var forbleven urørt. Snart mærkede imidlertid det kloge Dyr, at Mikſturen havde gjort det godt, og, uagtet den var ſaa ſvag, at den, naar jeg kom ind, kun kunde logre ganſte langſomt, ſaa tog jeg neppe Medicinſkaften i Haanden, førend den ſtod op og kom hen til mig og ventede taalmodig, indtil jeg gav den deraf; og, var Omſlaget færddigt, ſaa holdt den den ſyge Hals hen til mig for at gjøre det lettere for mig." Forundret betragtede Robert Hunden, han ſtrakte ſin Haand ud for at klappe den, men trak den derpaa ængſtelig tilbage igjen.

"Bær ikke bange!" ſagde Max.

"Hør paa mig, Sultan, den lille Fyr derhenne er min Ven, og det maa du ogsaa holde ham for!" Saaledes iſtafte han Dyret, idet han trak Robert til ſig og lagde Haanden paa hans Skulder.

De kloge Dine havde hele Tiden været rettede mod den Talende, nu vendte de ſig mod den lille Gut, og, da denne rørte ved Hunden, ſliffede den hans Haand.

"Nu behøver du ikke mere at være bange for den," ſagde Max, "ſelv om du kommer om Ratten, vil Sultan dog altid tage ventlig imod dig, hvor aarvaagen den end ellers er; den lader aldrig Noget komme i ſin Nærhed, ſom den ikke noie tjender."

"Du holder vel meget af Sultan," mente Robert.

"Ja, jeg har den hjærere end alt Andet i Verden...."

Hans Kammerat ſatte ſtore Dine: "Hvolder du da mere af den end af dine Forældre og Sodſkende?"

"Jeg har ingen! Saa langt tilbage, jeg kan mindes, har jeg været i Waiſenhuſet, indtil min Huſsbond forlangte en Viſergut der, og, da jeg var 14 Aar gammel og den i rſte og ſtærkeſte i Anſtaalten, ſendte man mig hid." (Fortſ.)

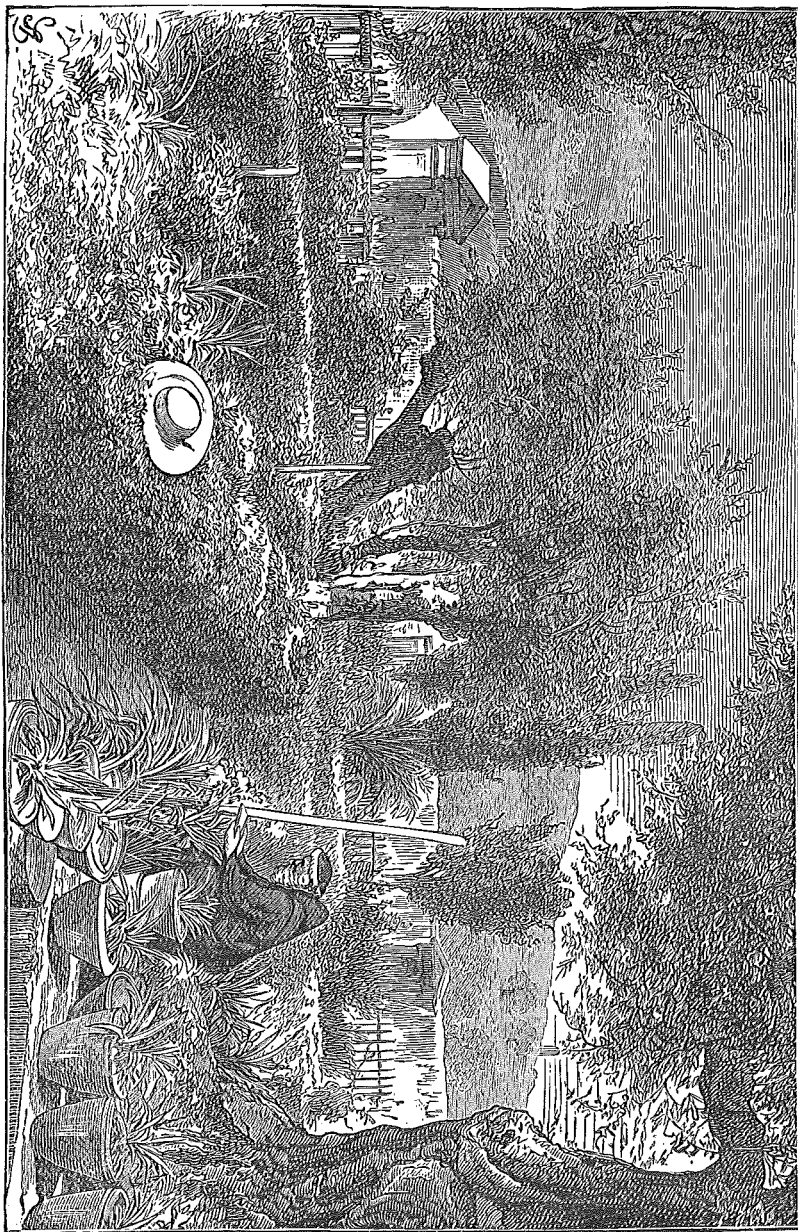
Peders Fornegtelse.

Han ved Ilden, naar han gyser,
 Ved sig vel at gjøre varm ;
 Men Guds Kjærlighed dog fryser
 I hans Herte, Bryst og Varm ;
 Naar en Pige spørger ham,
 Om han kjender det Guds Lam,
 Han tre Gange Jesum negter,
 Ja med Mened for sig segter.

Vel kan jeg i Synden vende
 Som en modig Hest i Strid ;
 Men, at jeg mig om kan vende,
 Det formaar ei al min Flid.
 Vend dig derfor til mig saa
 Med din Naade, at jeg maa
 Af dit Guddoms Dje stue
 Kraften af din Naade-Lue !

Gethsemane Have.

Gethsemane Have, hvor Jesus led sin svære Sjeleangst og ellers ofte var med sine Disciple, kjender man endnu nogentunde sikkert Beliggenheden af. 140 Fod fra den nordre Bro over Bækken Kedron indhegnede man i 1848 en Del af det Rum, som skal have udgjort den gamle Have med en 8 til

12 Fod høi Mur. Indenfor Muren staa 8 ærverdige Osetraer, hvoraf nogle sees paa vort Billede. En Munk, som bor i en Hytte i det ene Hjørne, viser Rejsende omkring i Haven. Mange ældgamle Beretninger stadfæste, at Gethsemane Have har været beliggende just paa dette Sted paa

Oliebjerget Paa Kristi Tid var her dog vistnok langt flere herlige Træer; thi Jøsefus fortæller om hvorledes Romerne ved sin Beleiring af Jerus lem fældede alle Træer og Stove i hele Jerusalems Omegn. "Det var et ynkeligt Syn", siger han; "medens den hele Omegn tilforn var prydet med Træer og Haver, saa den nu ud som en Ørken."

Prøv!

(Efter Spurgeon.)

Blandt alle de nydelige smaa Sange, jeg nogenstude har hørt mine Børn synge, er en af de bedste den, hvori der forekomme følgende Ord:

"Lyfkes det ei først, min Ven,
"Prøv, prøv, prøv igjen!"

Jeg anbefaler disse til vorne Folk, hvis Tale vidner om et nedslaaet Sind, og som indbilde sig, at det Bedste, de kunne gjøre, er at opgive det Hele. Ingen ved, hvad han kan udrette, forend han prøver derpaa. Alt Nyt er vanskeligt; men en liden Smule "Prøv"-Salve gnedet paa Haanden og trængt ind i Hjertet gjør enhver Ting let.

"Jeg kan ikke" bliver stikkende i Munden; men "Prøv" trækker snart Bognen ud af det dybe Spor. Næven sagde Prøv, og han slap bort fra Hundene, da de næsten havde faaet fat paa ham. Bierne sagde Prøv og forvandlede Blomster til Honning. Egern sagde Prøv og gik op til Toppen af Bøjetræet. Sommergjækken sagde Prøv og blomstrede i den kolde Vintersne. Solen sagde Prøv, og Foraaret kastede snart Jakob Frost af Sædlen. Den unge Lærke sagde Prøv, og den fandt, at dens nye Vinger bar den over Hække og Grøfter og didop, hvor dens Fader var ifærd med at synge. Øxen sagde Prøv og ploiede Marken fra Ende til anden. Ingen Hoi er saa steil, at Prøv jo klatrer op ad den, ingen Ler jord er for seig for Prøv til at ploie, ingen Mark for vrad for Prøv til at draine, intet Hul for stort for Prøv til at stoppe

Jor Slag saa smaa
Tilfaldt selv Egen falde maa.

Med en Spadesuld ad Gingen gravede
man Nenden, borede et stort Hul igennem
Hoi'en og opfastede Diget.

Stenen er haard,
Og Draaben er lille;
Et Hul man dog faar,
Naar Draaberne trille
Tidligt og tilde.

Hvad Mennesker have udrettet, kunne Mennesker atter udrette, og hvad der aldrig for har været, kan vordre. Bønder ere blevene Mænd i overordnede Stillinger, Skoffikere ere blevene rige, og Skræddere kunne slaa sig op til at blive Ministre. Smog deres Skjortekærmer op, unge Hr. Haabefulde, og tag fat paa Arbeidet. Hvor der er en Vilje, er der en Veie Solen stinner for hele Verden. Tro paa Gud og arbeid strengt, saa skal du se, om Bjergene ikke flytte sig Mod, mine Drenge, Mod! Gud hjælper dem, der ved hans Raade ogsaa hjælpe sig selv. Vent ikke paa, at Andre skulle hjælpe dig. Prøv hine to gamle Venner dine stærke Arme. Selv er Manden. Derjom Næven vil have Fjedertræ til sine Unger, maa den selv bære Kyllingerne hjem. Ingen af Harens Venner kan hjælpe den; den maa selv løbe, ellers ville Hundene indhente den. Hver Mand maa bære sin egen Sæk til Møll. Du maa sætte din egen Skulder til Hjulet og lade den forblive der; thi der er fuldt op af dybe Spor paa Veien. Derjom du venter, indtil alle Veiene ere brotagne, vil Lyset skine ind imellem dine Ribben, forend du bliver færdig med at vente. Hvis du sidder stille, indtil de Store tage dig paa Ryggen, vil du vore fast til Sædet. Dine egne Ven ere bedre end Sytter; se ikke hen til Andre men stol paa Gud og hold dit Krudt tort.

Beklag dig ikke, fordi du ikke har nogen gunstig Veilighed. Kæst en forstandig Mand ud af Binduet; han vil falde paa sine Ben og spørge om den nærmeste Veie til sit Arbeide. Jo Mere du har at begynde med, desto Mindre vil du have til Slutningen. De Penge, du selv tjener, ere meget blankere

og behageligere, end de, du henter fra døde Folks Poser. En Knap Frostost i Livets Morgen skærper Appetitten til et Gjæstebud senere op paa Dagen. Han, der har smagt et surt Æble, vil glæde sig desto mere, naar han faar et sødt; din nærværende Mangel vil gjøre fremtidig Vælsand desto behageligere.

Han, der virker med Flid
Og fortaar at spare,
Kan paa hvert et Sted og til hver en Tid
Sig mod Næringsfjoger bevare.

Hvad en Smule Besørlighed angaar, hvo vil da vente at finde Kirsebær uden Stene eller Roser uden Torne? Hvo, der vil vinde, maa lære at taale. Dovenskaben ligger syg af Mavekneb, hvor Fliden finder Sundhed og Velstand. Hunden i Hundehuset gjør ad Lopperne, Jagthunden ved ikke engang, at de ere der. Dovenskaben venter, indtil Floden er tør, og kommer dog aldrig til Lovs; "Prov" svømmer over den, og Handelen gaar godt fra Haanden. "Jeg kan ikke," var ikke ifland til at spise det Smorrebrød, der var skaaet til ham, men Prov fik Kjød af Padderhatte.

Før unge Mennesker kan Veien opad Bakke være haard nok; men den er i ethvert Tilfælde aaben, og de, der sette et modigt Hjerter imod en steil Bæi, ville nok klare op ad den. Hvad der var haardt at gennemgaa, vil være sødt at erindre. Dersom unge Mennesker vilde fornegte sig selv, arbejde strengt, leve tarveligt og være i de frostfulde Dage, vilde de ikke blive ved at have det surt og majsommeligt hele sit Liv igjennem, som det er Tilfælde med Mange. Vand er den stærkeste Drik; thi den driver Møllehjul. Vand er Lovers og Hestes Drik, og Samson drak aldrig Andet. Alpengene vilde snart kunne bygge et Hus.

Dersom du onsker at gjøre Godt i Verden, kommer det lille Ord "Prov" igjen. Der ere mange Veie, hvorpaa man kan tjene Gud, og nogle af dem ville passe saa noiagtigt for dig, som en Nogle passer til en Laas. Hold dig ikke tilbage, fordi du ikke kan prædike i Landets første Domkirke; vær tilfreds med at tale til En eller To i en

Hytte; der være meget god Hvede paa smaa Marker. Du kan lave ligesaa god Mad i smaa Gryder som i store. Smaa Duer kunne bære store Budstaber. Selv en liden Hund kan gø ad en Tyv, vække Husbonden og redde Huset. En Gnist er ogsaa Flid. En Sætning med en Sandhed i har Himlen i sig. Hvad du gjør, gjør det til gavn, bed inderligt over din Gjerning og overlad saa Udfaldet til Gud!

Den mindeværdige Drom.

En vakker Sommeraften sad en fjorten Aars gammel Gut udenfor sin Faders Hytte. Han var ingen from og gudfrøgtig Gut og havde netop af sin Fader modtaget alvorlig Formaning om at bedre sig og var bleven foreholdt, hvorledes det vilde gaa ham i Fremtiden, hvis han ikke gjorde dette. Hans Tanker vare nu optagne heraf, medens Bierne surrede omkring ham, Blomsterne duftede og Fuglene sang i Træerne. Træt faldt den lille Gut endelig i en let Slummer. De nyelig plukkede Blomster faldt ud af hans Hænder, og Hovedet sank ned mod hans Bryst. Medens han sad saaledes og sov, drømte han, at han istedetfor en liden glad, tanteløs Gut var bleven en gammel Mand med hvidt Haar og sjaalvende Hænder. Det fore'om ham, at han i et Dieblit kunde overskue hele sit henrundne Liv, og at han derved tænkte ved sig selv: "Jeg har levet alle disse Aar uden at spørge efter Gud, min store himmelske Fader. Jeg har blot tænkt paa at have det morsomt i Verden uden at sørge for min arme, udødelige Sjæl. O, hvor jeg onsker, at jeg havde den henrundne Tid tilbage, og at jeg istedetfor at være en gammel Mand endnu var samme glade, lykkelige Barn, som endnu legte udenfor min Faders Hytte. Jeg vilde da bedre anvende de flygtende Dage."

Solen var sunken ned bag Bjergene i Vest, da den lille Gut vaagne af sin Drom og fandt sig endnu siddende paa Træstelen udenfor Hytten. Men denne Drom gjorde et dybt Indtryk paa ham; han kunde

ikke forglemme den og begynde for Alvor at søge Ham, som har sagt: "Jeg elsker dem, som mig elske, og de, som tidlig søge mig, skulle finde mig." Han søgte Ham heller ikke forgjæves og istede for at blive mindre glad, efterat have givet Herren sit Hjerte, pleiede han ofte senere at forsikre, at han aldrig før vidste, hvad virkelig Glæde vilde sige.

Da han, efter en lang Række af Aar, laa paa sin Dødsbæng yrede hin til en ung Ven, som besøgte ham: "Det er nu 70 Aar, siden jeg først begynde at søge Herren og jeg siger af egen Erfaring: Ingen kan begynde at søge ham fortidligt. I Dødsstunden idetmindste skal Ingen angre, at han for snart gav Herren sit Hjerte."

Blinde Nelly.

Blinde Nelly var den lykkeligste og glædeste af alle Børnene paa Fattigstolen i Dongthygaden i London. Forundret over det glade Udtryk i den blinde Piges Ansigt sagde en Dag en Dame, som besøgte Stolen, til hende:

"Den Herre Jesus elsker dig, mit Barn."

"Al ja," svarede Barnet, "han gjør mig saa lykkelig, og jeg elsker ham igjen."

"Men hvem elskede først?"

Med megen Over svarede det blinde Barn: "Iffe jeg, men Jesus, ellers vilde jeg aldrig have elsket ham."

"Hvor er han nu?"

"I Himmelen," lod Svaret.

"Hvad gjør han der?"

"Han holder paa at gjøre istand Boliger til os," svarede Nelly, "og, naar han har faaet dem færdige, kommer han og henter os hjem."

"Og, naar du kommer did, skal du faa se ham, Nelly? Tror du det?"

"Al ja," raabte den Lille med et lykkeligt Smil. "Men jeg kan se ham allerede nu: ikke saaledes, som jeg kunde se Dem, hvis jeg ikke var blind, men med mine indre Sinne. Og det er just dette, som gjør mig saa lykkelig."

Gaade.

(Indsendt af I. B.)

Har du mit Første, da har du lidt Stæde,
Udi dit Blod du dig maatte bade.
Har du mit Andet, du frygter ei Noget,
Selv om det synes dig noksaa broget.
Har du mit Tredte, jeg maa dig beklage;
Thi da har du mange sorgfulde Dage.

Opløsning

paa Gaaden i No. 1:

Stjernesud.

Vigtig opløst af E. L. M., Kamstad, Minn.; C. S., Rindred, Sac.; N. N. D., Eaton, Wis.; D. G. R., Beaver Creek, Minn.; P. H., Waupaca, Wis.; C. E. S., Georgeville, Minn.; J. J. B., Brush Creek, Minn.; L. N. N., Lansing, Iowa.

E. L. W., Martell, Wis., har opløst: "Ildfugle," hvilken Opløsning ogsaa kan passe til Gaaden.

Krogede Spørgsmaal.

1.

Hvad er det, som er formeget for een, nok for to, men saagodtsom Intet for tre?

2.

Om Vaaren bærer jeg altid smukke Klæder. Naar Sommeren kommer, tager jeg flere Klæder paa mig. Naar det bliver koldere, trækker jeg Klæderne af mig. Og, naar Vinteren kommer, er jeg ganske nøgen.

Børneblads

Premie for Forskudsbetaling.

Endnu indtil Udgangen af Marts Maaned vil de lovede Premiebøger (1 indb. Aargang af Børneblad for hver \$2.50, der betales i Forskud) blive tilsendt Forskudsbetalere. De Aargange, der nu have indbundne, ere:

— Aarg. 1881, 1883 og 1884 særskilt indbundne og 1883 og 1884 indbundne tilsammen.

J. B. Frick.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.